

BLUSCHT DEN HEILIGEN GEEST NIET UIT.

Een grijsaard riep zijne kinderen voor zijn sterfbed bijeen en sprak hen aldus aan:

„Lieve kinderen, ik wensch dat de weinige woorden, die ik nog tot u spreken zal, diep in uwe harten zullen dringen. In mijne jeugd werd ik dikwerf tot ernstige gedachten omtrent den staat mijner ziel genoopt. Toen ik mijn zestiende jaar had bereikt, hernieuwden zich die indrukken met eene buitengewone kracht; het was mij alsof ik onophoudelijk eene stem hoorde, die mij toeriep: „Zoek nú de zaligheid.” Ik was ongelukkig; de wereld had hare bekoorlijkheid voor mij verloren, en echter kon ik nog niet besluiten haar vaarwel te zeggen. Eens, na er lang over nagedacht te hebben, deed ik God de plegtige belofte, mij met mijne zaligheid bezig te houden, zoodra de tijd der vermaken voorbij was. Weg was terstond de ongerustheid mijner ziel; ik keerde tot mijne oude manier van leven terug, en alles was weldra vergeten.

„Op mijn vijftien-twintigste jaar herinnerde dezelfde stem mij mijne belofte en drong mij nogmaals, het heil mijner ziel te zoeken. Ik gevoelde de verpligting, welke mijne belofte mij oplegde; maar de volvoering daarvan vond ik veel moeilijker dan negen jaren te voren; daarom deed ik de gelofte, aan die dingen te zullen denken, wanneer de zorgen van mijn klein gezin voorbij zouden zijn.

„Op mijn vijftigste jaar konden dezelfde beweegredenen mij niet meer weerhouden. Gij kondt toen zelve in uwe behoeften voorzien en mij in mijn arbeid ondersteunen; ook kwam de Goddelijke stem op nieuw mij toeroepen: „Zoek nú uwe zaligheid.” Ik werd tegengewerkt, ik wenschte dat ik mij met mijne ziel bezig gehouden had, toen het minder moeilijk zou geweest zijn. Maar mijne zaken waren van te grooten omvang, mijn geest te veel daarmede opgevoeld; eindelijk kwam het mij voor dat het oogenblik niet gunstig was. Deze gedachten verontrustten mij, en om mijne ziel weder tot kalmte te brengen, beloofde ik op nieuw, op de plegtigste wijze, mij voor de eeuwigheid te bereiden, zoodra mijne zaken mij dit zouden toelaten.

Van dat oogenblik af werd ik geheel gerust, de Geest hield op mij te dringen, en hield voor altijd op! Toen de ziekte mij de aannadering van den dood aankondigde, wilde ik mijne gedachten op de hemelsche dingen gaan vestigen, maar te vergeefs. Het scheen, alsof er een sluier van donkerheid en verschrikken tusschen den Zaligmaker en mij was opgehangingen. Mijne ziel siddert van schrik. Ik gevoel mij verlaten van God, en deze gedachte werkt evenwel op mij geen enkelen heilzamen indruk uit. Ik heb geene liefde tot God, geen berouw over mijne zonden, geene begeerte om mijzelven te verloochenen; ik gevoel slechts eene akelige wanhoop. Ik zie mij in de handen van een regtvaardig vertoornrd God; ik verwacht van Hem hoegenaamd geene barmhartigheid en kan Hem niet om vergiffenis vragen. Zóó ga ik nu de eeuwigheid in!... Maar alvorens mijn mond zich sluit, wil ik u nog toeroepen: „Leert uit mijn voorbeeld; bluscht den Heiligen Geest niet uit; zoekt de zaligheid nu om de eeuwige smarten te ontgaan; denkt aan uwe ziel, en wacht niet...” De woorden bestierpen op zijne lippen; hij viel achterover op zijn bed neder; een zucht die de angsten voor eene andere wereld scheen te willen uitdrukken, ontsnapte zijne borst, en zijne ziel verliet dit ligchaam, dat zij bijna vier-en-tachtig jaren bewoond had...”

Wij hebben dit verhaal van een zijner kleinzonen. Dit verschrikkelijk tooneel bragt in de ziel van dien kleinzoon en van eenige der bijstanders eene overtuiging van zonde te weeg, welke hen tot het zoeken hunner zaligheid door het geloof in Christus bragt.

Drie jaren vóór zijnen dood deed deze ongelukkige grijsaard een zijner zonen, bij wien hij woonde, en die zich bekeerd had, den hevigen tegenstand ondervinden. Zoo lang hij loopen kon, woonde hij nooit de huisgodsdienst bij, en zelfs tot aan zijnen dood duldde hij niet dat men in zijn bijzijn voor hem bad.

Jeugdige lezer! dat dit ontzettend voorbeeld u leere, het oogenblik uwer bekeering niet te verschuiven. De dag van morgen behoort u niet toe, de dood kan ons plotseling overvallen, en de Geest Gods kan ons verlaten, wanneer wij Hem bespotten. Wacht den ouderdom niet af; uw hart zou dan meer verhard zijn, meer gewend aan het kwade, uwe vermogens verzwakt, uwe natuurlijke krachten versleten; o! wacht niet totdat het gevoel, dat u dringt, voorbij zij; want de Heilige Geest komt niet altijd terug.

Mogten deze regelen in handen van dezen of genen grijsaard vallen, die tot hiertoe zonder God in de wereld geleefd had, ik smek hem dat hij zich haaste den toekomstigen toorn en het eeuwige verderf te ontvlieden. Het beste gedeelte van zijn leven is voorbij, zijne zonden zijn

op zijn hoofd opgestapeld, maar nog kan Jezus hem genade bewijzen; nog kan Hij zijn hart veranderen, alvorens het graf zich voor hem ontsluit. De voorbeelden daarvan zijn zeldzaam, het is waar, maar een zondaar kan nog ter elfde uur geroepen, regtvaardigd en verheerlijkt worden.

DE WANHOOP VAN DEN GODDELOOZE.

De beroemde Ier, Percy Byshe Shelley, vriend van Lord Byron, deed openlijk belijdenis van ongelooft, en zeide dat geen gevaar hoegenaamd hem kon verschrikken. Eens was hij in volle zee, toen er een geweldige storm opstak. Deze zoo moedige man verloor dadelijk al zijne geestkracht, en begon te weenen als een kind, hij begon de heilige namen, waarmede hij zoo vaak den spot gedreven had, aan te roepen en om de bescherming van dien God te smeeken, in wien hij zich beroemen wilde niet te gelooven.

Volney, de beroemde fransche reiziger, genoeg bekend door zijne talrijke schriften en godloochenende beginselen, voer op een der meren van Amerika. Het schip werd hevig door den storm geslingerd, en liep gevaar door de golven verzwolgen te worden. Onder de passagiers bevonden zich vele vrouwen, maar niemand legde zulk eene groote wanhoop aan den dag als Volney. Hij liep naar het dek, den kapitein dan eens smeekende, dan weder vervloekende, en hem gedurig herinnerende, dat zij overeengekomen waren hen gezond en behouden over te brengen. Maar aangezien het gevaar grooter werd, vulde hij zijne zakken met dollars, in de hoop zich met zwemmen te redden, indien zij werkelijk schipbreuk leden. Een passagier maakte hem echter de opmerking, dat hij als lood zinken zou, indien hij zoo veel zwaarte bij zich had. Hij werd eindelijk door zijn getier en zijne beweging zóó lastig, dat men noodzaak was hem naar beneden te brengen, omdat hij het scheepsvolk hinderde. Hij kwam weldra weder boven, na zijn geld uit zijne zakken gedaan te hebben, en in den angst zijner ziel wierp hij zich op het dek neder en riep met ten hemel geheven handen en de oogen vol tranen uit: „O, mijn God, mijn God!... Wat nu begonnen, wat nu begonnen?” — Iemand, die zeer verwonderd was, hem aldus te hooren spreken, zeide tot hem: „Hoe, mijnheer Volney! hebt gij nu eenen God?” — De ongeloofige, sidderende van angst, antwoordde: „Ja, o ja!...”

Het schip werd behouden, en een der getuigen van dit gebeurde verhaalde alom, hoe Volney tot de erkenenis was gebracht, dat er een God was.

CHRISTUS DE KOSTELIJKSTE SCHAT.

Basilius, een oud schrijver, verhaalt dat eene christin, Juliette geheten, wier bezittingen door een officier des keizers in beslag genomen werden, zich deswege bij de regters beklagde en geroepen werd om hare zaak voor het gerechtshof bloot te leggen. De officier voerde tot zijne verdediging aan, dat daar Juliette de goden van den keizer niet aanbad, zij buiten de wet was en dus geen regt had, om hem aan te klagen. De regters lieten daarop wierook brengen en bevalen haar, die aan eene verafschuwde godsdienst durfde deelnemen, den afgoden te offeren. Maar in deze knellende oogenblikken riep de moedige dienstmaagd des Heeren uit: „Vaarwel, rijkdommen! O, dood! gij zijt mij welkom! Wat ik heb, al ware het ook duizendmaal meer, dat verlaat ik gaarne, liever dan dat ik een enkel woord tegen mijnen Schepper en mijnen God zou spreken. Ik dank U uit den diepsten grond mijns harten, o mijn Verlosser! dat Gij mij door uwen Geest de kracht hebt geschonken, om al de vergankelijke goederen dezer wereld te verachten, en U meer dan alle schatten lief te hebben!” Van nu af antwoordde zij slechts op alle vragen, die men haar deed: „Ik ben de dienstmaagd des Heeren.” Hare vrienden en bloedverwanten wendden alles aan om haar tot afval te bewegen, maar zij bleef onverzettelijk. Men veroordeelde haar om verbrand te worden; zij hoorde haar vonnis met een helder gelaat aan, en scheen vervuld van vreugde, zelfs te midden der vlammen.

T. M. L.